

CELÂL BAŞER

1925'te Ağrı'da doğdu. Uzun yıllar Ağrı'da Demokrat Ağrı ve Mesuliyet gazetelerini çıkarttı. Bu gazete Bediüzzaman'ın ifadesiyle "**Nurun matbuat kalesidir.**"

Bediüzzaman'la ilgili hatıralarını, Celal Bey kendisi kaleme almıştı:

"Nur'a intisabım"

"Üstad Hazretlerini ve Risale-i Nurları 1950 yılında tanıdım. Beni bu hususta irşad eden, Üstad Hazretlerinin Hocası Şeyh Mehmed Celâli Efendinin oğlu, Şeyh Sıddık Efendinin yeğeni idi.

"Cidden çok acı bir tecellidir ki, bir Doğulu ve bundan daha üstünü, bir mücadele adamı olan ben, Üstad Hazretleri gibi bir mücahidi ancak 1950 yılında işitiyor ve eserlerine müttali oluyordum.

"Yine ibret verici bir tecellidir ki, ben Risale-i Nurlarla irşad olduğum günlerde, 'İlkeleri' çiğnemekten altı aya mahkûm olmuşum. Bu noktada da bir hikmet aramak gerekir ki, ben Nurlarla müşerref olduğumda, yaşayışım, yüz seksen derece bir dönüş ile müsbet bir değişikliğe uğramıştı.

"Ben, 1944 mücadelecileri arasında olmakla, milliyetçilik davasında, bir nebze hisse sahibi olduğumu söyleyebilirim. Ancak o tarihlerde fikren müstakim olmakla beraber, Nur'a intisapla daha da müsbete ve amele intikal etmişim.

"Nurları tanıdıktan ve okumaya başladıktan sonra, Üstad Hazretlerini görmek ateşi de içimi yakmaya başlamıştı. Altı aylık cezamın tashihi için arkadaşlar beni İstanbul'a, Avukat Abdurrahman Şeref Laç Beye göndermek istediler. İşte bu istek ve teşebbüs, Üstad Hazretlerini ilk ziyaretime vesile oldu.

"Üstadı ilk ziyaretim"

"1951 yılında Emirdağ'a gidince ilk olarak Çalışkanları ziyaret ettim. Üstada, beni, onlar götürdüler.

"Üstad Hazretlerini ahşap bir evde, tahtadan karyolasında, hasta bir vaziyette bulmuşum. Çok sade bir odası vardı. Temiz bir yatak, çok temiz bir giyinişle yastığını duvara dayamış, sırtını yastığa vermişti. O tarihlerde Nur talebelerini pek tanımadığım için yanında hizmet eden gençleri de pek bilmiyordum.

"Üstad'ın elini öptüm, karyolasının dibine oturdum, haşyet içinde Üstadı dinlemeye başladım. Üstad Hazretleri, tahsilini Doğubeyazıt'ta yapmıştı. Bu sebepten

tanıdıkların sordu. Mektep arkadaşı ve hocasının oğlu Sıddık Efendiyi şahsen tanıdığımı söylediğimde çok memnun oldular. Sıhhatlerini sordular. Sıhhatli olduğunu bildirdiğimde, memnuniyeti mübarek gözlerinden belli oluyordu.

"Yalnız Sıddık Efendi'den dinlediğim bir hususu kendisine anlatamadım. Zira Üstadı dinlemekten, onun bakışları altında erimekten konuşmaya mecâlim yoktu.

"Sıddık Efendinin hikâyesi"

*"Müftülük için müracaat etmişti. İmtihana Erzurum'da girecekti. Erzurum'a çağırılmışlardı. Bir kış vakti yola çıkmıştı. Araba, Tahir köyünde gecelemişti. Sıddık Efendi, o gece rüyasında Üstad Hazretlerini görüyor. **Üstad ona Kur'ân-ı Kerimî açarak bir âyet okumuş, anlatmaya başlamış ve ücretle dinî bilgilerin verilemeyeceğini, dinî ilmin ücretle satılmayacağını söylemiş...** Sıddık Efendi haşyet içinde uyanmış ve Erzurum'a gitmekten vaz geçmiş. Tekrar Doğubeyazıt'a dönmüş."*

"Çok kuvvetli bir din âlimi olan Sıddık Efendi, bundan sonra ölünceye kadar ücretli olarak hiçbir kimseye ders vermedi. Ücretli hiçbir vazife kabul etmedi. Allah'ın rahmeti onun ve onların üzerine olsun.

* * *

"Üstad Hazretleri benden Ahmed Ağa isimli birisini sordu. Ahmed Ağa, Adaman Aşiret Reisi ve Üstad'ın da sürgün arkadaşlarından Ahmed Alpaslan idi. 1946 seçimlerinde de CHP'den milletvekili seçilmişti. İyi tanıdığımı ve konuştuğumuzu ifade ettim. Dikkat ettim, Üstad Hazretleri bu arkadaşına kırgındı... Hem de çok kırgındı...

Celal Başer'in Üstad'ın vefatı üzerine yazdığı yazı:

"Müsbet ilimler muvacehesinde Kur'ân-ı Azimüşşanı XX. asırdaki en büyük Müfessiri, Risale-i Nur Külliyyatını müellifi, asrımızın Bediüzzaman Said Nursî ahirete intikal etti.

"Bu mübarek Ramazan-ı Şerifte İslâm âleminin hiçbir ölçüyle tarif edilemeyecek kıratta büyük bir kaybı oldu. Bu muazzam kayıp dört devir yaşamış, bir asra yakın bir ömür geçirmiş, zulümler, işkenceler, nefiyler ve hapisler görmüş; fakat insan takatının tahammülünü taşıran bu muamelelere rağmen fikir ve prensiplerinden zerre-i nisbe feragat etmemiş büyük bir İslâm mücahididir ki, bu da Bediüzzaman Said Nursî'dir.

"XX. asırda Kur'ân-ı Azimüşşanın en mükemmel tefsirini yapan, mülhid ve zındıklara müsbet ilimler muvacehesinde en açık ve kat'i cevapları veren, Kur'ân'ın

hikmetlerini nesillere, elle tutulur vaziyette ulaştıran 130 parça Risale-i Nur Kllyatı'nın Müellifi Said Nursî, Ramazan-ı Őerifin son haftası, salihlerin günü Salı günü Urfa'da, emanetini Yaratanına teslim etti.

"Dünyayı kendisi için bir gurbet telakki eden Bediüzzaman Said Nursî, İbrahim Halilullah Hazretlerinin defni ile Şeref duyduğu Urfa'da ebede intikal etti.
"Allah'ın Bedisi, Halil'i ile aynı yerde bugün Őerefyap bulunmaktadır.

"Ufl ile İslâm âleminin büyük kaybı olan Said Nursî, vekili olarak bıraktığı 130 parça Risale-i Nur eserleriyle de bu kaybı telafi etmiş, her tehlike karşısında açılacak deliği t sağlığında tıkamıŐtır.

"Kaybıyla bütün İslâm lemine baŐ sağlığı verdiğimiz Said Nursî, bedenlen aramızdan ayrılmıŐsa da, bugün hem madden, hem mnen yine aramızdadır.
"Allah Said Nursî'ye mağfiret, Risale-i Nur'a kuvvet versin."

* * *

"stad bir ara durumumu sordu, mahkmiyetimi ve tashih-i karar için İstanbul'a gideceğimi söyledim. Cevaben, "**İnŐaallah iyi olur, günahlarına kefaret olur...**" dedi. Ben, stad'ın sözündeki inceliği anlayamamıŐ, İstanbul'a gelmiş ve A. Şeref L vasıtasıyla tashih-i kararda bulunmuŐtum. Tabi bir netice vermedi. Üstad'ın dediği gibi, '**günahlarımıza kefaret**' altı ay 'İlkeler' adına ve uğruna yattım.

"Kitaplarımı hapsetmeyin, okutun"

"stadı ikinci ziyaretim, 1953 ilkbaharında İstanbul'da Eyüp'te bir evde oldu. Muhsin Alev ile birlikte gittim. Yine rahatsızdı. Fakat ben yine heyecan içinde titriyordum. Sert ve dik bakışları insanın içine kadar tesir ediyordu.

"İnsan konuŐtuėunu, konuŐacaėını ŐaŐırıyordu. Zaten, soru sormak için değil, üstadı dinlemek ve o havayı teneffüs etmek için ziyaretine koŐuyordum. Ama stad, bu Őekildeki ziyaretleri kabul etmez görünüyor, '**Kitaplarım var, onları okuyun ve buralara kadar masraf ve zahmet ederek gelmeyin**' diyordu. '**Kitaplarımı hapsetmeyin, okutunuz..**' diye de ikaz ediyordu.

"Benimle samimi konuŐuyordu"

"stadı üçüncü ziyaretim, 1956 yılında Isparta'da oldu. Hem hemŐehrisi olmam, hem kendi arkadaŐlarını tanımam, belki de gazeteci olmamdan dolayı, benimle yakın, ili dıŐlı konuŐuyordu.

"Son ziyaretim"

"Bu yakınlığı, 1960 yılı Őubat sonlarında dördüncü defa son ziyaretimde, yine çok

daha açık olarak müşahede ettim. O tarihlerde Üstadı Ankara'ya sokmamış, geri çevirmişlerdi. Sol gazeteler aleyhinde neşriyata başlamışlardı. Böyle bir hengâmede ben yine ziyaretine gitmiştim. Meğer bu ziyaretim son ziyaretmiş.

"Ben, Süleyman Rüştü Çakın'ın dükkânına gittim. Arkadaşlar da hep oraya toplanmışlardı. Bir telaşlı hava vardı. Bana dert yandılar. Üç günden beri Üstad'ın kapısında bir polis jipinin nöbet tuttuğunu ve kimseyi Üstad'ın yanına sokmadıklarını söylediler. Vali ve Emniyet Müdürünün şehirde olmadığını, âdeta kaçtıklarını, Ankara'ya telgraf çektiklerini, fakat cevap alamadıklarını söylediler.

"Üç günden beri kapısında polisler beklediğini Üstad ancak o gün haber almıştı. Eğirdir'e gezmeye gitmek isteyen Üstada talebeleri durumu anlatmışlardı. Üstad'ın canı çok sıkılmıştı. Bu sebeple de kimseyi ziyaretine kabul etmiyormuş.

"Ben haber verilmesini, kabul etmezse geri döneceğimi söyledim. Bir arkadaşı yolladık. Biraz sonra dönen kardeşimiz, Üstad'ın beni beklediğini söyledi. Bu kabul ediliş, beni son derece memnun ve mütehassis etmiştir.

"Polislere görünmeden Üstad'ın yanına gitmenin yolunu düşünüyordum. Polis arabası, Üstad'ın evinin yolunda hatırımda kaldığına göre, CHP İl Başkanı Mehmet Çimen'in evinin önünde duruyordu. İçinde iki sivil polis memuru bulunuyordu.

"Ben, Üstad'ın hizmetlerine bakan ve içeri girip çıkmasına bir şey denilmeyen arkadaşa, '*Siz bahçe kapısını açık tutun, ben arka yoldan gelirim, polis arabadan inip yanına gelinceye kadar, ben içeri girip, bahçe kapısını kilitletim*' dedim. Aynen bu planı tatbik ederek Üstad'ın evine girebildik. Ben bahçeden içeri girerken polis arabadan indi, ben acele ile kapıyı kapattım, arkadan kilitledim.

"Tahta bir merdivenden yukarı çıktım. Odasına hürmetle girdim. Yine tahta bir karyolada yatıyordu. Ev yine çok sade ve boş idi. İçeride Nur talebelerinden Sungur, Ceylan ve Tahirî vardı. Üstad rahatsızdı. Her halinden canının sıkın olduğu anlaşılıyordu.

"Elini öptürmek istemiyordu"

"Yanına yaklaşarak, yorganın üzerinde bir deri bir kemik halinde duran mübarek elini öptüm. Üstad bu durumdan çok müteessir oldu. '**Elimi öpmemeli idin!**' dedi. Kendilerine, '*Üstadım, ben sizin elinizi öpmeyeceğim de, kimin elini öpeceğim?*' dedim. Üstad: '**Hayır!... Bizler talebeyiz ve kardeşiz. Ben bunun altından nasıl kalkacağım, sana kitap versem kitaplar sende vardır.**'

"Ben Üstad'ın bu üzüntüsü karşısında şaşırılmıştım: '*Üstadım, ben talebe kardeşlerimi dolaşarak geldim. Cümlesi de kendi yerlerine elinizi öpmemi istediler. Ben bu vazifeyi yerine getirdim.*' Üstad yine üzüntülü ve ancak duyabilecek bir sesle, '**Hayır... Onlar da benim kardeşlerimdir.**' dedi.

"Ben bu sefer: 'Üstadım ben Konya'ya da uğradım. Kardeşiniz Abdülmecid Efendiye de ziyaret ettim. Abdülmecid Efendi hassaten ellerinizi öpmemi istediler.' Üstad Hazretleri, bu sözlerim üzerine derin bir nefes aldı. **'Ha... İşte oldu. Abdülmecid benim küçüğümdür. Beni bir yükten kurtardın.'** diyerek doğrulmak istedi. Kardeşler sırtına bir yastık dayadılar, beni bağına bastı, talebelerine dönerek;

"Gazeten Nur'un matbuat kalesidir"

"Ben sizlere demedim mi? Bu, o gazetecilerden değil. Senin gazeten, Nur'un matbuat kalesidir. Senin gazeten ve yazıların bize geliyordu" dedi.

"Üstad bu son ziyaretimde bana tam bir saat ders verdi. Dersin mahiyeti kelime kelime aklımda olmamakla birlikte, hatırımda kalan sözleri: **'Buradan çıkar çıkmaz, Isparta'dan ayrıl. Burada durma.'** Ben, Üstad'ın bu sözlerindeki mânayı, o gece Ankara'ya varıp, evime telefon ettikten sonra anlamıştım.

"Ankara'dan evime telefon ettiğimde, benim Isparta'da tevkif edildiğim haberinin yayılmış olduğunu öğrendim. Ayrılırken Üstad beni ikinci defa bağına bastı. Vedalaştık. O kadar hastalık içinde benimle ilgilenmesi, beni çok derin duygulandırmıştı. Demek çok derse ihtiyacımız varmış. Çünkü çok hasta ve mecalsizdi. Tam bir saat radyofonik bir sesle bana ders verdi. Konuşmaları hâlâ kulaklarımda çınlar, gönlümün derinliklerinde çağlar.

"Hâlâ o kudsî sıcaklığı duyuyorum bağımda"

"Üstad'dan ayrılınca, çıkıp doğru polis arabasına gittim. Arabadan bir sivil memur hüviyetimi istedi. O tarihte sahibi bulunduğum Demokrat Ağrı gazetesinden aldığım sarı basın kartını verdim. Polis memuru biraz hayret, biraz istihza ile, **'Üstelik gazetecisin!'** dedi. *'Evet, gazeteciyim'* dedim. Polis memuru: **'Niye buraya geldiniz?'** Üstad Hazretlerini elini öpmeye geldiğimi söyledim. Polis memuru tam bir bilgiçlik içinde: **'Üstad Hazretleri ne yapmış yani? Kur'ân'ı başkaları da tefsir etmiş.'** Anladım ki, bu memurun derse ihtiyacı vardı.

"Evet, Kur'ân-ı Kerimi çok kimseler tefsir etmişlerdir. Kur'ân iki türlü tefsir edilmiştir. Biri lügavî mânada ki, bunu çoğu kimseler yapmışlardır. İkincisi ise hikemî mânada.. İşte bunu da Üstad Hazretleri yapmıştır" dedim.

"Polis memuru, bir uzun **'Ya!..'** çekti.

"Ben, *'Git bunu Valine ve Emniyet Müdürüne aynen söyle... Bir gazeteci böyle söylüyor, de!'* dedim.

"Hüviyetimi alıp ayrıldım. O gece şifre ile Ağrı'dan durumumu sormuşlar. Eve, çocuklara, Isparta'da tevkif edildiğim şeklinde haber gitmiş. Ama Üstad Hazretlerinin ikazı üzerine, o gün hemen Isparta'dan ayrılmış. Ankara'ya gelmiş eve telefon ederek durumu öğrenmiştim. Böylece Üstad'ın himmetiyle, ailem ve çocuklarım, merak ve ıztıraptan kurtulmuşlardı.

"Üstadı, bu ziyaretim, meğer sonmuş. Ne bilirdim ki, Üstad benimle helâlleşip,

vedalaşıyormuş. Hâlâ o kudsî sıcaklığı duyuyorum bağrımnda...

"Urfa'da bir misafir" şiiri

"Aradan bir ay geçmişti. Üstad bir fecir vakti Urfa'da uful etmişti. Ben bu acı haberi duyunca derinden sarsıldım. Sanki güneşler sönmüş, dünyam kararmıştı. Bu karanlık dünyamı birazcık olsun aydınlatabilir miyim diye bir şiir yazmıştım. Bu şiiri (5 Nisan 1960) tarihli Demokrat Ağrı gazetesinde neşrettim. Hakkımda takibat açıldı. Takibat, adem-i takiple neticelenmişti."

Celâl Başer'in (5 Nisan 1960) tarihli Demokrat Ağrı gazetesinde neşredilen **"Urfa'da bir misafir"** başlıklı şiiri şöyle:

*"Bismihi süphane (Hu) diyen diller,
Varır arşa bugün feryadım benim.
Nur me'yus, kul bizâr, akmiyor kevser,
Sanki bikes kalmış serhadım benim.*

*Firakıyla girdi iyd-i Ramazan,
Verene kavuştu Bediüzzaman,
Said'in namına kurulsa dîvan
Nur ile yanmaktır, muradım benim.*

*Bin başım olsa da Nur'a sererim,
Kur'ân için Üstad derdi Ömer'im
Dergâh-ı Halil'de olsun da derim,
Tek nam-ı nişansız merkadim benim.**

*Şeref-i Kur'ân'la İslâma sürür,
Nasip oldu bize Nur ile huzur,
Yetiştirdi imdada Risale-i Nur,
Nur ile kırıldı inadım benim.*

*Müntezil Ahmed'den bu iki resim,
Nur Kur'ân'da, Kur'ân Nur'da mürtesim,
Hakkın Kitabından süzülmüş isim,
Risale-i Nur'da var adım benim.*

*Yâ Râb! Mü'min gönül Nur ile dolsun,
Nur ile cemiyet necatı bulsun,
Nur'u yaymak, Nur'u duyurmak olsun,
Âlem-i islâma tek va'dim benim.*

*Tavaf et, ey yolcu, uğrarsa yolun,
Urfa'da misafir, Üstadım benim... **"*

"27 Mayıs'ta kitaplarım alındı"

"27 Mayıs İhtilâlinde ise matbaam, evim, evraklarım, didik didik edilmişti. Bir casus arar gibi, masanın üzerindeki sümenin dikişlerini bıçakla yırtarak evrak aramışlardı. Aramaya gelen Kurmay Yarbay'a, 'Yarbayım, ne aradığınızı sorabilir miyim?' dedim. Cevaben, '**Nur kitaplarını arıyoruz**' dedi. 'Kütüphanemde var, yalnız onları mı alacaksınız?' dedim. 'Evet' deyince kütüphanemde her çeşit kitap olduğunu söyledim. Yalnız Nurları alacaklarını tekrar belirtince, niçin diğerlerini de almadıklarını söyledim. Devamla, 'Eğer bu ihtilâl dine karşı yapıldı ise, bu milleti karşısında bulacaktır. Bırakın bu millet okusun, her şeyi okusun.' dedim.

"Yarbay çok yorgun ve uykusuzdu. Pek bir şey duyacağı benzemiyordu. Kitapları toplayarak, zabıt tuttular, beni de alarak, askerî mahkemeye götürdüler. O tarihte Muhterem Faik Türün, Ağrı'da Tümen Komutanlığına vekâlet ediyordu. Rütbesi ise Kurmay Albaydı. Faik Türün Paşa, beni serbest bıraktırmış, Nur Risalelerini de iade ettirmişti.

"Üstad, kendi eserlerini kurtarmıştı"

"Hatıralarımın sonunda, başımdan geçen bir ibretli hâdise daha anlatayım.

"Askerî mahkemeden rahatlıkla kurtardığımız Risale-i Nurları evde bir çekmece muhafaza ediyordum. Bu defa Emniyet makamları evi basarak aramaya gelmişlerdi. Çekmece kilitliydi. Birkaç defa anahtarını sordular. Aradığımı, anahtarı bulacağımı ifade ettim.

"Duvardı Üstad'ın resmi camlı olarak asılıydı. Aramada yanımda bulunan bir yakınım,

'Bu kitapları askerî makamlardan kurtardık, fakat polislerden kurtarmamıza imkân yok gibi... Artık bu eserleri kurtarmak bu defa sahibine kaldı'

dedim. Evi arayan polis memurlarından birisi ararken yerde duran çekmeceyi ayağı ile sedirin altına soktu. Aramalar epey müddet sürdü. Bu arada çekmeceyi de unuttular. Neticede, bir şey bulamadılar ve çıkıp gittiler. Üçüncü defa Üstad'ın kudsî himmet ve muhafazasına şahit olmuştum. Nurları, kendi eserlerini kurtarmıştı.

"Aramayı yaptıran Vali beni çağırarak, biraz özürle karışık, 'Bir şey bulamadılar. Kusura bakma! Geçmiş olsun' dedi. Ben de, 'Bulamadılar, halbuki gözlerinin önündeydi' diyerek hâdiseyi anlattım. 'Evim yine aranır ve aranacaktır. Bu memlekette Halk Partililer ve ben sağ olduğum müddetçe, bu aramalar devam edecektir' dedim. Çünkü bu aramalar hep Halk Partililerin jurnal ve ihbarları ile oluyordu.

"Onun kıymetini bilemediler"

"Hayatta, Üstadı ziyaret imkânları bulduk. Eserlerini okuduk, okuyoruz. Ama ufûllerinde, Hindistan Müslümanlarının yazdıkları gibi: '**Anadolu'da bir güneş doğdu, bir güneş gibi de ufûl etti. Ama Türkler onun kıymetini bilemediler.**' Bu acı sözler gibi, hâlâ aynı gaflette, aynı hamakatteyiz. Onun bir deri, bir kemik gibi kalan vücudundan korkanlar, iktidarı bir gecede yıkanlar, bu defa da onun kuru bir taştan ibaret mezarından korktular. Urfa'da yatan misafîri, meçhullere götürdüler. Çünkü, kıymet takdir edebilen insanlardan değillerdi. Belki onun fani vücudunu kaybettiler, lâkin eserlerini kaybedemediler.

"Çünkü Kur'ân'ın hakikatleri, kıyamete kadar devam edecektir."

FAİK TÜRÜN'ÜN KARARI

T. C.

M. M. V.

1. SÜVARI TÜMEN KUMANDANLIĞI ADLÎ AMİRLİĞİ

SAYI: 60/ 1756

ESAS: 70/ 775

KARAR: 60/ 71

TAHKİKATA MAHAL OLMADIĞI KARARI

SUÇ: Muzır faaliyette bulunmak.

SUÇLU SANILAN: Celâl Başer, Şükrü oğlu, Fatma'dan 1341'de doğma, Karaköse Leylak Pınar Mahallesinde nüfusa kayıtlı. Evli 6 çocuklu, Karaköse de AĞRI Demokrat Gazetesi sahibi, ifadesine göre sabıkasız.

"Yukarıda kendisine isnad olunan suçun mahiyeti ve açık hüviyeti yazılı şahıs hakkına Denizli Nur Talebeleri adına Denizli'den 24/5/1960 tarihinde gönderilen bir mektubun 3822 sayılı örfî idare hükümlerine ve Türk Silâhlı Kuvvetleri Başkumandanlığı'nın emirlerine tevkifan Ağrı postahanesinde el konulması üzerine yapılan hazırlık tahkikatı neticesinde:

"Ağrı'da münteşir Demokrat Ağrı gazetesinin sahibi Celâl Başer'in Nurcu olduğu, gerek matbaasında, gerekse evinde Nurculukla ilgil risaleler ve Said Nursî'nin kitapları bulunduğu, bunları okuduğu tesbit edilmiş ise de, İnsan Hakları Evrensel Beyanamesi ve Türkiye Cumhuriyeti Anayasası hükümleri karşısında vatandaşların fikir hürriyetinde, dinî inançlarında, ibadetlerinde ve her türlü dinî düşüncelerinde serbest ve hür fikre sahip olmalarını amir bulunduğu, binaenaleyh, her vatandaşın muzır propaganda yapmamak, inançları ne olursa olsun başkalarının fikir ve

inanırlarıyla çatışmamak, onları kendi fikirlerine alet etmek için neşiyat ve propaganda yapmamak şartıyla fikrî hürriyetini dilediği gibi kullanabileceğine ve bu durum muvacehesinde Celâl Başer de, sırf fikrî hürriyetine sahip olup, bu hürriyetini kendi düşünce ve inanışları içinde sakladığına, herhangi bir şekilde memlekette veya bulunduğu cemiyette huzuru bozacak fiilî harekette bulunmadığına, kendisinde bulunan risale ve kitapların mevzuata muhalif siyasî ve idarî bir mahzur taşımadığına, bu kitaplarda, insan kitlelerini gafletten ikaz fikri, şehvani dalâletten ve su-i itikad ve su-i niyetten kurtarmaya matuf akideler münderiç bulunduğuna dair Ankara 1. Ağır Ceza Mahkemesinde, Diyanet İşleri Reisliği Müşavere ve Dinî Eserleri İnceleme Heyetinin sarih raporları muvacehesinde, münteşir Demokrat Ağrı gazetesinin sahibi Celâl Başer hakkında As. M.U.K. 86/5. maddesine tevkifan tahkikata mahal olmadığına karar verildi."

FAİK TÜRÜN

KURMAY ALBAY

AĞRI GARNİZON KUMANDAN VEKİLİ

ADLÎ AMİR

Aslı gibidir.
Hakkı İmlice
Hakim Alb.
Garnizon Baş Hakimi.

(Son şahitler kitabının, üçüncü cildinden derlenmiştir...)